

saadant er sket, er det selvfølgelig kun sket i yderste Nødstilfælde. Endvidere kan man være ganske sikker paa, at saadant Mandskab kun er indført i Afdelinger, som har lidt Tab, som Erstatning for et saadant Tab, saa det er gaaet ind sammen med andet Mandskab i de paagældende Afdelinger, som havde en betydelig større og længere Uddannelse. Jeg føler mig overbevist om, at der ikke noget Sted udelukkende er anvendt Mandskab, som kun har haft 6 Ugers Uddannelse. Jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, hvor omhyggelig man var f. Eks. i Amerika med at træne og uddanne Tropperne til Verdenskrigen. Efter deres Uddannelse i de Forenede Stater blev de ikke anvendt straks, da de kom til Europa, men de laa i Lejr i adskillig Tid og blev trænet; og først efter længere Tids Øvelse blev de sat ind i Kampen. Jeg tror, det Eksempel, det ærede Medlem nævnte, aldeles ikke kan anvendes her, hvor der er Tale om en i Forvejen kortvarig Uddannelse; her vilde man gøre denne Uddannelse endnu mere illusorisk ved at tage saadant Mandskab under Uddannelse til anden Tjeneste. Jeg tænker, man har haft tilstrækkelig Erfaring i Løbet af denne Sommer, der nu er gaaet, og at det er derfor, den højtærede Forsvarsminister, efter min Mening med fuld Ret, kræver et Antal Arbejds-soldater af 400, saaledes at det Mandskab, der skal uddannes til Soldater, virkelig kan blive uddannet saa godt, som Forholdene og vor korte Uddannelsestid tillader.

Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen vilde jo meget gerne ind paa en Diskussion om, hvad Folkenes Forbund kræver, og hvad vi skal yde (*Niels Petersen*: Det var Dem, der rejste Spørgsmaalet og ikke mig).... Det tror jeg dog er en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, naar han nu gentager, at det er mig, der har ført dette ind i Debatten. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen længere Diskussion derom; den er jo blevet ført fra saa mange Sider her, og jeg tror for saa vidt ogsaa, at det er ørkesløst at føre den videre, thi Opfattelserne er saa vidt forskellige. Det er muligt, at man ikke fra Forbundets Side vil fremsætte bestemte Krav; dog skulde jeg tro, at man tør vente, at der fra Folkenes Forbund vil blive fremsendt Raad, Ønsker eller Henstillinger, og at de Krav kan være af en saadan Beskaffenhed — det er ogsaa antydet af den tidligere Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch —, at man vil se sig vel tjent ved at følge disse Raad; og et Eksempel har vi

formentlig ogsaa haft derpaa i de aller-sidste Dage, som det ogsaa ganske kortelig er berørt af det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen.

En Ting vil jeg gerne gøre opmærksom paa, nemlig at skal vi til en Udvalgs-behandling og samtidig tage det Hensyn, som man fra alle Sider gerne vil tage, at de Folk, der skal ind, hvad enten de skal til Sønderjylland eller til Uddannelse som Rekrutter, saa tidlig som muligt kan faa Meddelelse om, hvad der venter dem, er det vor Sag for at tjene disse Folks Interesser at gøre denne Udvalgsbehandling saa kort som mulig.

Niels Petersen: Det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen udtalte, at jeg skulde have sagt, at jeg ikke fandt, at Militæret i Sønderjylland kunde undværes. Det fremhævede han, at det havde jeg sagt i Mod-sætning til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen. Det, jeg sagde, var, at hvis Militæret i Sønderjylland ikke ganske kunde undværes i 1921, hvad jeg for mit Vedkommende nærede stor Tvivl om, mente jeg, at man under alle Omstændigheder ikke behøvede at tage det uddannede Mandskab fra den øvrige Del af Landet og derved rive Folk fra deres Beskæftigelse eller Stillinger herhjemme. Men den Vej, man i saa Tilfælde maatte gaa, var at overveje, om man ikke kunde indrette et eller flere Garnisonssteder i Sønderjylland eller benytte de militære Etablissementer, som fandtes dernede. Naar det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen derefter paaberaabte sig Udtalelser af den tidligere Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch — altsaa med Hensyn til den gældende Lov, Loven for 1920 —, saa vil jeg sige, at jeg ærlig talt slet ikke forstaar, at man uden videre sammenligner Forholdet i 1920 med de Forhold, der kan ventes at foreligge i 1921. Det blev allerede fremhævet af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, at paa det Tidspunkt, da Loven af 5. Marts blev behandlet, og netop i den nærmeste Tid, efter at den var vedtaget, da vi skulde træffe Foranstaltninger til at gennemføre den, stod vi overfor en overordentlig vanskelig Opgave i de sønderjydske Landsdele, og derfor blev der ikke rettet Indvending imod den Ordning, som blev truffet i Loven. Men at gaa ud fra, at Forholdene i 1921 skulde være ganske ensartede hermed, saa at de samme Argumenter, man benyttede til Begrundelse af Loven af 5. Marts 1920, ogsaa skulde gælde for det Lovforslag, vi nu beskæftiger os med